Уздовж урвища, над прірвою, по самому по краю
Я коней своїх нагайкою шмагаю — підганяю, —
Щось повітря мені мало, вітер п'ю, туман ковтаю,
Чую з захватом смертельним — пропадаю! Пропадаю!

Ледь повільніше, рідненькі мої, незрадливі!
Мою пугу не слухайте сильну!
Але щось мені дістались коні вередливі,
І дожити не встиг й доспівати не встигну.

Я коней напою І куплет доспіваю, —
Мить одну постою на краю?

Згину я, і мов пушинку ураган змете з долоні,
І в санях мене галопом повезуть у вічність хутко.
Ви на біг неквапний перейдіть, прошу вас, коні!
Протягніть хоча б подовше шлях до вічного приюту!

Ледь повільніше, рідненькі мої, незрадливі!
Бо батіг вам не сила ворожа.
Але щось мені дістались коні вередливі,
І дожити не зміг, й доспівати не зможу.

Я коней напою І куплет доспіваю, —
Мить одну постою на краю?

Встигли ми — до Бога в гості, певно, спізнень не буває.
Що ж там ангели співають такими злими голосами?
Може, це дзвіночок без зупину так ридає?
Може, я кричу на коней, щоб не несли хутко сані.

Ледь повільніше, рідненькі мої, незрадливі!
Не летіть скочака, вас благаю.

Але щось мені дістались коні вередливі,
Хоч дожити не встиг, та нехай доспіваю!

Я коней напою І куплет доспіваю, —
Хоч миттєвість іще постою на краю...

© Микола Попов. Переклад, 2009